

ဝဏ္ဏဗေဒသဘာဝစာပေ

မယ်ခိုင်

မွိုင်ဝင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

လမ်းလျှောက်သံခပ်ပြင်းပြင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် တဒုန်းဒုန်ဖိနင်းနေသံကို သူမကြားနေမိပါသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ကာ ဒီလိုခြေသံပြင်းပြင်းပေးနေတယ်ဆိုလျှင် ထိုခြေလမ်းများ၏ ပိုင်ရှင်ကို သူမ ရိပ်စားမိနေပါပြီ။ ဒါ သမုဆွေပဲပေါ့။

သမုဆွေက စိတ်ထဲအလိုမကျလျှင် ဒီလိုပဲလမ်းလျှောက်နေကျဆိုတာ နှပ်ချေးတွဲလျောင်းအရွယ်ကတည်းက တွဲခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေမို့ သူမအလွတ်ရနေပါပြီ။ သူမ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မကြာခင် သူမက နားကွဲလုမတတ် ခပ်ပြင်းပြင်းဒဿနအချို့ကို အိပ်ပျော်သည်အထိ နားဆင်ရတော့မှမို့ သူမကြိုတင်ပြီး စိတ်ပျက်နေမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဆွဲယူကာ ဘာအကြောင်းအရာမှန်းမသိသောစာသားများကို အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေပုံဖြင့် ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။ ဟော! ထိုခြေသံများက သူမအနီးတွင် ရပ်တန့်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမထင်တာ မလွဲဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် ထိုခြေထောက်များ၏ အရှင်သခင် သမုဆွေက သူမကို တရားခံဖမ်းသလို မယုံသင်္ကာနှင့်စိုက်ကြည့်နေလိမ့်မပေါ့။

မှန်ပါသည်။ သမုဆွေက စာအုပ်ကိုအသည်းအသန်ဖတ်နေသော သူမကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ စိုက်ကြည့်ရုံတင်မကဘဲ သူမ၏ လက်ထဲမှစာအုပ်ကိုပါ အသာလေးဆွဲယူကာ ပိတ်လိုက်ပြီး ကျောနောက်၌ ဝှက်ထားလိုက်ပါ၏ ။

“နင် ဘာစာအုပ်ဖတ်နေတာလဲ နန်းစဉ်ဆက်”

ထိုမေးခွန်း၏ အဆုံးတော့ အကြည့်နှစ်ခုက လမ်းခုလတ်၌ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ကိုလာမရစ်နဲ့ သမုဆွေ၊ ငါ့ဘာသာ အေးဆေးနေချင်တယ်”

“ငါမေးတာ ဖြေပါ”

“ကလောင်တွေကို ငါအလွတ်မရတာ နင်လည်းသိနေတာပဲ”

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ စာကြောင်းတော့ သိမှာပေါ့။ သုတစာပေလား၊ ရသစာပေလား”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ နန်းစဉ်ဆက်ဆိုသော မိန်းကလေးက ရှောင်လွှဲရန်မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပါးစပ်မှခလုတ်တိုက်ရာ ပြောရပါတော့၏ ။

“သုတရသ”

ထိုသို့ဖြေလိုက်လျှင် သူမ၏ အဖြေက ပြေးမလွတ်တော့မှန်း သူမသိပါသည်။ သို့သော် သမုဆွေ၏ ကျောနောက်မှ စာအုပ်က ပုန်းနေရာမှပေါ်လာချိန်မှာတော့ နန်းစဉ်ဆက်မှာ သူ့ခိုးလူမိသလို မျက်နှာကြီး ဘယ်လိုသွားထားရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။ မှန်ပါ၏ ။ ထိုစာအုပ်မှာ ပရိတ်တော်နှင့်ဂါထာတော်များစာအုပ်ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုစာအုပ်အဝါရောင်လေးကြောင့် နန်းစဉ်ဆက်မှာ သမုဆွေ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့တော့ပါချေ။ သူမထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် သမုဆွေက သူမကို အထင်အမြင်သေးသောအကြည့်မျိုးနှင့် ရှုတ်ချနေလိမ့်မည်လေ။

“ဖူးရင်လည်း ကြည့်ကျက်ဖူးပါ ဒေါ်နန်းစဉ်ဆက်ရယ်၊ ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးလားအမလားဆိုတာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အဝေးက မြင်လိုက်တာနဲ့ကို ဒါ တရားစာအုပ်မှန်းသိသာကြီး”

“မကြွားပါနဲ့၊ နင် ဉာဏ်ကောင်းမှန်း တစ်လောကလုံး သိပါတယ်”

“တစ်လောကလုံးက သိတယ်၊ နင်မသိလို့ခက်နေတာ။ ပဲပေးစရာရှားလို့ နိုင်တူးကိုမှ သွားပေးရသလား။ ဟိုက တစ်လုံးချို့င့်၊ ဘာအဆင့်မှရှိတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှတ်နေသလဲ၊ ဟိုက ဆွဲစားပစ်လိုက်မယ်။ အလကားရရင် အဆိပ်ကိုတောင် ချမ်းသာပေးမယ့်ကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ငါက ဘာပဲပေးလို့လဲ၊ စကားကိုကြည့်ပြောနော်”

“ငါ့ကိုများ ငန့်ငအများ မှတ်နေသလား။ ဟိုကစာလိုက်ပေးတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လက်ခံလာပါတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက သတင်းစာထဲမှာသာ မပါတာ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့နေပြီ”

“ပလုတ်တုတ်...တကယ်”

“တကယ်မဟုတ်လို့ ငါက လုပ်ကြံပြီး ပြောရမှာလား။ နိုင်တူးဆိုတဲ့ကောင်နာမည်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ရာမှာ သနလွန်းလို့။ ဒီလောက်တောင် ပိုးထနေရင်လည်း ငါ့ကိုပြောပါ နန်းစဉ်ဆက်ရယ်။ ခွေးကို အမြီးဖြတ်ပေးပါ့မယ်”

“တော်တော့ သမုဆွေ သည်းခံနေတာ အကောင်းမှတ်မနေနဲ့။ ငါ့ကို အဲဒီ လိုချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောပိုင်ခွင့်မျိုး နင့်မှာမရှိဘူး”

“ဘာပြောတယ် !”

“နင့်နှုတ်က ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်။ အဲဒီ လေသံမျိုးကို ငါ့နားနှစ်ဖက်က ‘လက်မခံနိုင်ဘူး’ ”

“ဘာ ! ငါ့ရဲ့မှန်ကန်တဲ့ စကားကျတော့ နင့်နားက မကြားနိုင်ဘူးဟုတ်လား။ ဟားဟား...ရယ်ရတယ်။ ချစ်ပါတယ် ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိကလီအောက်သိုးသိုး အတုအယောင်ပြောတာတွေတော့ နင့်နားက နားဝင်သိပ်ချို့နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို နင်သိရင်ပြီးတာပဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သမုဆွေရဲ့ဒေါသ မာန်မာန မခံချင်စိတ်တွေ နှိုးနှောပျော်ဝင်နေသည့်အကြည့်စူးစူးကို နန်းစဉ်ဆက်က လက်ခံရရှိသွားပါသည်။ မိမိက မခံချင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ထိုအကြည့်များကိုတော့ ထိတ်လန့်နေမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

“သိတယ်၊ နင့်စိတ်ထဲကို အဲဒီ ပိုးတွေဝင်နေမှန်း ငါသိတယ်။ မရဘူး နန်းစဉ်ဆက်၊ နင့်ရှေ့မှာ ငါရှိနေသရွေ့ နင် အဲဒီ နိုင်တူးနဲ့ မဖြစ်စေရဘူး”

“နင်က ဘာလဲ၊ နင်က အရာရာတိုင်းကိုဖန်းဆင်းနိုင်တဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်လား။ ပြီးတော့ ငါ့မိဘလား။ မရဘူး သမုဆွေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နင့်ကိုယ်နင် ယုံကြည်မှုတွေ လွန်ကဲသွားပြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက ဖန်ဆင်းရှင်လည်းမဟုတ်ဘူး။ နင့်မိဘလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နင်နဲ့လည်း သွေးမတော်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း။ အဲဒီပတ်သက်မှုက ငါ့မှာပြောဆို ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“နင့်ကို ငါစိတ်ပျက်တဲ့အထဲမှာ အဲဒါက ထိပ်ဆုံးကပါတယ် သမုဆွေ၊ နင်က အဲဒီ ဝေါဟာရအောက်မှာ အကန့်အသတ်မဲ့ ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ အရွယ်နဲ့မမျှတဲ့လေးဆယ်ကျော်ဒဿနတွေကို နားညည်းအောင်ပြောတယ်။ ငါတို့အသက်က အခုမှ နှစ်ဆယ့်နှစ်။ ဒါကို နင်တွေးထားပါ။ အရာရာက လေးနက်တိုင်းမကောင်းဘူး သမုဆွေ။ ဒီအရွယ်မှာ ရည်စားထားမယ်၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့မယ်၊ ဒါက ဆန်းလား။ နင်သိပ်အိုဗာမလုပ်နဲ့”

“သာမန်ဆိုရင် ငါလည်းမပြောဘူး နန်းစဉ်ဆက်။ လွှတ်ထားလိုက်တယ်။ ခုဟာက”

“တော်စမ်းပါ သမုရယ် အခုဟာက အခုဟာက ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ နင် ငါ့ကိုချည်နှောင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ အခုဟာကဆိုပြီး

မဟုတ်တာတွေရော ဟုတ်တာတွေပါပေါင်းပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ်
ဘာပြစ်ချက်တွေ ထပ်တင်ဦးမလို့လဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ငါက ဒီတစ်သက်
ရည်စားရော ရနိုင်ပါဦးမလား။ ငါ့မိဘတောင် ငါ့ကို နင့်လောက်မချုပ်ချယ်ဘူး”

“နင် အဲဒီ လောက်ထိပဲ နိုင်တူးကိုကြိုက်ချင်နေသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မကြိုက်ရဘူး၊ နင် နိုင်တူးကိုကြိုက်လို့မရဘူး”

“မကြိုက်ရဘူးဟုတ်လား၊ ဟားဟား...ဘာလဲ နင်က နိုင်တူးကို
ကြိုက်နေလို့လား”

“ကြိုက်သလိုပြော...အဓိကကတော့ နင် နိုင်တူးကို မကြိုက်ရင်
ပြီးတာပဲ။ အလာကား အလေနတော့ကောင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီလောက်ကထိ နင့်ကို ငါခင်မင်စိတ်ဝင်နေသေးတယ်
သမုဆွေ။ လူတွေဟာ အချိန်မှာ စိတ်အပျက်ဆုံးလဲသိလား။ မသိရင် ငါပြောပြမယ်၊
ကိုယ့်ကိုလွှမ်းမိုးချုပ်ချယ်လာတဲ့အချိန်ပဲ”

“ဘာလဲ...နင် ငါ့ကို စိတ်ပျက်နေတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“အကောင်လုံးထွက်ပြတာကို အရိပ်ပဲမြင်နေရသလို မပြောနဲ့ သမုဆွေ။
အဲဒါက နင့်စတိုင်လ်မဟုတ်ဘူး”

“ရတယ်၊ နင် ငါ့ကိုစိတ်ပျက်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့သတ်မှတ်ချက်က ငါ့အတွက်ဘာတော့မှ
ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်လို့ဘဲ။ ရတယ်...နင် နိုင်တူးကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင်
ငါ့ကိုမုန်းလည်း ငါကျေနပ်တယ်”

ထိုအချိန်မှာတော့ နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ခုက
မင်းမူးသွားရပါတော့သည်။ ထိုအပြုံးက မိုက်ရူးရဲဆန်တော့မည့် အပြုံးမျိုးရယ်ပါ။

သို့သော် ထိုအပြိုးနှင့်ဆန့်ကျင်စွာပင် သမုဆွေ၏
တောင်းပန်ခယနေတဲ့မျက်ဝန်းများကိုလည်း အထင်းသားတွေ့မြင်နေရပါ၏။
တိုက်ပွဲက ထိုအချိန်က စတင်ခဲ့တာပါလား။

အခန်း(၂)

“နန်းစဉ်ဆက်”

ထိုအသံကိုကြားရရှိမျှဖြင့် ထိုအသံရှင်ကို သူမသိနေပါသည်။

လှည့်ကြည့်စရာမလိုလောက်အောင် လက်တန်းပြောရလျှင် သေချာပေါက် နိုင်တူးပဲပေါ့။

နိုင်တူး၏ ထိုခွဲခွဲပျစ်ပျစ်ခေါ်သံကို ရင်ထဲက မနှစ်သက်လှသော်လည်း အိုဗာဖြစ်လွန်းနေသည့် သမုဆွေ၏ မျက်လုံးအကြည့်များကို ပြန်လည်၍ မြင်မှတ်သွားချိန်မှာတော့ အလိုလိုနေရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ချိုသာသောအပြုံးရိပ်က စွန်းထင်းရပါသည်။ ထိုအပြုံးရိပ်နှင့်အတူ ပြေးလိုက်လာသောခြေလမ်းများ မီလာစေရန်အတွက် မိမိ၏ ခြေလှမ်းများကို တုန့်ခနဲရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

မိန်းမတို့မာယာများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သောမျက်လုံးလေး ဖြင့်သာ ဟုတ်တယ်ဟု သဘောဆောင်သောအကြည့်ဖြင့် တုန့်ပြန်လိုက်သည်။

“မောနေပုံရတယ်နော်”

“အင်း...လှစ်ခနဲမြင်လိုက်လို့ ပြေးလိုက်လာတာ။

ဟိုကောင်တွေကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး”

ဟု ဂျစ်ပစီပုံစံများနှင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောလျှင် သူမ လှစ်ခနဲပြုံးမိသွားပါသည်။

“အရမ်းလှတာပဲ၊ နန်းစဉ်ဆက်က အဲဒီ လိုလေး ပြုံးလိုက်ရင် ဒီရင်ထဲကို

ညိမ့်ခနဲဖြစ်အောင် အေးသွားတယ်”

ရင်ဘတ်ကလေးကိုပုတ်ပြပြီး ပြောလာလျှင် နန်းစဉ်ဆက်ရင်ထဲ ရှုတ်ချချင်သွားပါသည်။ ပုံစံက ခပ်တုံးတုံးနဲ့ ကိုယ်အနံ့က ချွေးနံ့တွေ နံဟောင်နေပြီး၊ ပြောလာတဲ့စကားက ခေတ်နောက်ကျကျန်နေပေမယ့် အကြည့်တွေကတော့ အချစ်တွေ မွန်ထူနေသော အီလည်လည်မျက်လုံးကြီးမို့ ဒါက ရာစုဟောင်းမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ နိုင်တူးရေလို့ ပြောချင်ပါသော်လည်း သူမကိုဆိုလျှင် အဖြစ်သည်းလွန်းသည့် သမုဆွေကို မုန်းလွန်းတာကြောင့်...

“ကျေးဇူးပဲ နန်းကိုဒီလိုပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ နိုင်တူးရဲ့အသံက အချို့သာဆုံးလို့ထင်တာပဲ”

“ကိုယ်က တခြားလူတွေကို ပါးစပ်နဲ့အာရုံခံပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားထဲကပြောတာ”

“နှလုံးသားထဲကလာတဲ့စကားက ဒီလို လမ်းမအလယ်ကြီးမှာ ထုတ်ပြတာတော့ သိပ်ပြီးမသနားဘူးလို့ မထင်ဘူးလား”

သူမက အဲဒီ လို ပြောလိုက်တော့ ဝင်ချင်နေသောရေက တရဟောစီးကျလာပါတော့သည်။

“ခွင့်မပြုမှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ်က တစ်နေရာရာမှာထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြောဆိုချင်တာပါ”

“အဲဒီ လိုဆိုရင်တော့ ပိုဣန္ဒြေရတာ ပေါ့။ ခုတော့ နိုင်တူးက နန်းကို စာလိုက်ပေးတဲ့ကိစ္စက တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့နေပြီ”

“ဟုတ်လား...ဆောရီး”

“သမုဆွေက ချွန်တွန်းလုပ်လိုက်လို့ နန်းတို့တစ်အိမ်လုံးကို အဲဒီ မီးက ပျံ့နေပြီ”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း သမုဆွေက ဘာကြောင့် အဲလိုလုပ်ရတာ လဲ”

“အဲဒါ သမုရဲ့ဉာဏ်လေ၊ သူက နန်းကို နည်းနည်းတိုချင်တယ်”

“ရည်းစားရှာပေးလိုက်မှထင်တယ်။ အဲဒီ လိုဂျစ်တိုက်တဲ့ လူမျိုးက
ရည်းစားရမှ ဣန္ဒြေရသွားတတ်တာ”

“ကဲ! နန်း ရှေ့ဆက်သွားရမှာလား၊ နေရာမှာ ရပ်နေရမှာလား”

ဟု ဆိုတော့ နိုင်တူးက နန်းစဉ်ဆက်၏ မျက်နှာလှလှကို
အားမနာလျှာမကျိုး ရီဝေစွာကြည့်ပြီးမှ...

“ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာက မီးတောက်ဆိုရင်လည်း နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့ရှေ့မှာ
မီးပုံလေးဖြစ်ချင်တယ်။ ရေခဲမြစ်ကြီးဖြစ်နေရင်လည်း နန်းစဉ်ဆက်အမောပြေစေဖို့
ရေခဲရေလေးတစ်ခွက် ဖြစ်နေချင်တယ်”

“အံ့မယ်! အလာကြီးပါလား”

“ဒီထက်လာတဲ့ စကားလုံးတွေကို နန်းစဉ်ဆက် နားသောတ
မဆင်ချင်ဘူးလား”

ပိုမိုရဲတင်းလာသည့် နိုင်တူး၏ အရိပ်အခြည်ကို သူမက
အကဲခတ်နေမိပါသည်။

“အကယ်၍ နန်းစဉ်ဆက် ပျင်းနေရင် ညနေဘက် ပန်းခြံကုန်းကို
လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါလား။ ကိုယ်က နန်းစဉ်ဆက် အနားမှာ
လူရွှင်တော်လိုက်လုပ်ချင်လို့ပါ”

သူမ ခန့်ပြီးလေးတစ်ခုကို မသိမသာပြီးမိသွားခဲ့ပါ၏ ။ လူတကာ
လမ်းဘေးမှာ ဖြစ်သလိုစားနေပေမယ့် စကားလုံးကတော့ အလာကြီးမို့ သူမ အဲဒီ
လိုပြီးလိုက်မိတာ မလွန်ဘူးထင်ပါရဲ့။

တကယ်တမ်းဆိုလျှင် အမေက လမ်းဘေးမှာ အရွက်စိမ်းရောင်းပြီး

အဖေကလည်း ဆိုက်ကားသမားအပြင် အရက်သမားဆိုတဲ့ရာထူးပါ
ထပ်ဆောင်းထားသော နိုင်တူး၏ မိသားစု အခြေအနေနှင့် သူမလို ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊
မြို့၏ ကျက်သရေဆောင် မိန်းမလှကို မျှော်မှန်းနေသည်ဆိုကတည်းက
ရှုတ်ချချင်စရာကောင်းလှပါပြီ။

သူမနှင့်နိုင်တူး၏ အဆင့်အတန်းက မိုးနှင့်မြေလို
ကွာခြားနေတယ်ဆိုတာ ဒီနိုင်တူးဆိုတဲ့တဏှာရှုးက မသိတာလား။
ဂရုမစိုက်တာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။ အရှက်မရှိတာလား။ နိုင်တူးက
သူမကို အဲဒီ လိုဦးနှောက်မရှိ ပိုးပန်းနေတာက နိမ့်ကျသူမို့
စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းလို့ဟု သူမက ကရုဏာနှင့် နားလည်လို့ရနိုင်ပေမယ့်
သူမနှင့် အူဝဲဆိုကတည်းက ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်
သမုဆွေရဲ့အထင်လွဲမှု၊ သူမအပေါ်အထင်သေးမှုကိုတော့ သူမ ရင်နာရပါသည်။

သူမအကြောင်းကို အဲဒီ လောက်ထိပဲ သမုက မသိဘူးလား။
သူမကလည်း ကြိုက်စရာရှားလို့ ဆယ်တန်းတောင် သုံးကြိမ်ဖြေပြီး မအောင်တဲ့ အဲဒီ
လိုအဆင့်မျိုးနှင့်နိုင်တူးကို ကြိုက်စရာလား။ သူမက နိုင်တူးလိုကောင်းမျိုးကို
ကြိုက်ရလောက်တဲ့အထိ နိမ့်ကျနေတယ်လို့များ သမုဆွေရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ
မြင်နေရော့လား။

ရတယ် သမုဆွေ၊ နင်ကတောင် ငါ့ကိုအားမနာပါးမနာနဲ့
နိုင်တူးလိုလူမျိုးနဲ့ စွပ်စွဲမှတော့ ငါက နိုင်တူးကို မတွဲရဲစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ နင်
ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ရင်နာလိုက်ပါဦးပေါ့။ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာလိုက်ပါဦးပေါ့။
နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနှမ်းနေတဲ့အထိ အကဲပိုလိုက်ဦးပေါ့။ ငါ့ရဲ့ဦးတည်ချက်က ငါ့ကို
အထင်သေးတဲ့နှင့်ကို နာကျင်စေရုံပါ။

ဒီကိစ္စကို ရှေ့ဆင်တိုးရင် နစ်နာသူဟာ ငါဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်
ငါ့အကြောင်းမသိဘူးလား သမု။ ငါတို့တဲ့ နန်းစဉ်ဆက်က အရွဲ့တိုက်တဲ့နေရာမှာ
ဆရာတစ်ဆူဆိုတာလေ။ နင်မှားတာပဲ သမု။ ဘယ်ကကြားလာမှန်းမသိတဲ့

သွားပုပ်လေလွင့်ပြောစကားတွေနဲ့ ငါ့သိက္ခာကိုထိပါးပြီး ပြောလာကတည်းက နင်မှားတာပဲ သမု။ ငါ့အနားမှာ ငါ့ကိုဘီလူးတစ်ကောင်လို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့စည်းတွေက သိပ်ကိုတင်းကျပ်လွန်းတယ်။ ကျပ်လွန်းတင်းလွန်းရင်လည်း ရုန်းတတ်ကြတာ လူတွေရဲ့သဘာဝ ပဲလေ။ ဒါကို နင်မေ့သွားပြီလား။

“နန်းစဉ်ဆက်၊ ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

တဒင်္ဂမျှ ငိုသွားတဲ့သူမကို နိုင်တူးက သတိပေးလာတော့မှ သူမက ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရသွားကာ...

“အိုကေလေ၊ နန်းအတွက် အချိန်က အဆင်ပြေတယ် ဆိုရင်တော့ ရောက်လာမှာပါ”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှပိတ်ရပ်ထားတဲ့နိုင်တူးကို ကျော်ဖြတ်မည်ပြုစဉ် နိုင်တူးက ကျီစယ်ပုံနှင့် ရှေ့ကိုပို၍ ပိတ်ကာ ရပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“မလာမချင်း ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

ဟုပြောလာသော နိုင်တူးရဲ့ပခုံးစမှ လက်တစ်ဖက်က လာရောက်ဆွဲကိုင်ခဲ့ပါပြီ။

“စောင့်ချင်ဦးကွာ...ခွပ်!”

“ဟင်! သမု”

သူမမှာ အံ့ဩလွန်း၍ ဘာမှကိုဆက်မပြောနိုင်ပါတော့ချေ။ သူမ၏ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး သမုဆွေကတော့ နိုင်တူး၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လက်သီးများ အဆက်မပြတ်ပင် မမောတမ်းကျွေးနေမိပါသည်။

“ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်!...”

“မင်းလိုကောင်က ဒီလိုစကားမျိုးပြောထွက်ဦးမလား”

“ခွပ်! ခွပ်! ...”

နိုင်တူးလိုတေလေကြမ်းပိုးတစ်ကောင်က သမုဆွေလို ရန်ဖြစ်စေမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်၏ လက်သီးများကို မရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတော့ ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်က ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ခွန်အားခြင်းမမျှ၍ ငုံ့ခံလိုက်တာလား။ အငိုက်မိသွားတာလားဆိုတာ သေသေချာချာ မသိနိုင်ပေမယ့် သမုဆွေကတော့ အားမနာတမ်းပင် နိုင်တူးကိုယ်ပေါ်တွင်ခွထိုင်ကာ အဆက်မပြတ်ထိုးကြိတ်နေခဲ့ပါသည်။

သူမက မှင်သက်မိနေရာမှ သတိတစ်ခုဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မလွယ်ပေ။ သမုဆွေရဲ့ဒေါသကို သူမကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သမုဆွေက ဒေါသဖြစ်လျှင် ကျားနာတစ်ကောင်နှင့်တူနေပါ၏။ ယခု သမုဆွေ၏ ပုံက ကျားဆိုးတစ်ကောင်နှင့်တူနေပါသည်။ သူမသာ ဝင်မတားလိုက်လျှင် နိုင်တူးမှာ မရှုမလှဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ နိုင်တူးသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ သမုဆွေရဲ့ရာဇဝင်က သူမကြောင့် အမည်းစက်ထင်သွားနိုင်သည်မို့ သူမက မှင်တက်နေရာမှ နိုင်တူးကိုယ်ပေါ်တက်ခွဲကာ ထိုးကြိတ်နေသူသမုဆွေကို ဆွဲလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဒေါသတွေသာ လွှမ်းမိုးခံနေရတဲ့သမုဆွေကတော့ သူမကိုပါတွန်းလွှတ်ကာ နိုင်တူးကို အဆင်မပြတ်ထိုးကြိတ်နေလိုက်ပါသည်။

သူမက လဲကျနေရာမှ နိုင်တူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နိုင်တူး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးစက်တွေက မြင်ရက်နိုင်စရာမရှိတော့လောက်အောင်ကို ဆိုးဝါးစွာ ပေကျံနေပြီး သူမက လဲနေရာမှ ကုန်းရုန်းထကာ သမုဆွေကို အားနှင့်ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါတော့သည်။ သမုဆွေက မြောင်းကြားထဲ လိမ့်ကျသွားခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ သူမကို အကြည့်စိမ်းစိမ်းနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆောရီး...သမုရယ်၊ အဲဒီ လောက်ထိကြီး တွန်းချပစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ငါ့ကြောင့် နင်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို မလိုလားလို့ပါ။

“နင် ဘာမဟုတ်တဲ့ဒီလိုကောင်ကြောင့် ငါ့ကို ဒီလိုတုန့်ပြန်တယ်။

ဟုတ်လား...နန်းစဉ်ဆက်”

သူမရဲ့အပြုအမူက သမုဆွေ အထင်လွဲလောက်သည်မို့ သူမမှာ ပြောစရာစကားလုံးမရှိပါချေ။

“နင်နဲ့ငါ ခင်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ နန်းစဉ်ဆက်ရယ်။ ဒီကောင်နိုင်တူးနဲ့နင်သိတာ ငါးနှစ်မပြည့်သေးပါဘူး။ နင် အဲဒီ လောက်ထိပဲ နာရသလား ဒီကောင့်လိုအဆင့်မျိုးနဲ့ နင်နဲ့ တန်လို့လား။ နင်ကြိုက်ချင်ရင် ဂုဏ်ရည်တူတဲ့ယောက်ျားသားတွေ နင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးပါ နန်းစဉ်ဆက်ရယ်။ မတန်လိုက်တာ...ငါရင်နာတယ်”

“နင့်ကို ငါစိတ်ပျက်တယ် သမု၊ နင်က ငါ့ကိုနားမလည်ဘူး။ ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်ဖို့ကလွဲရင် နင်ဘာမှမသိဘူး။ အဲဒီ လိုနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ငါ့ရဲ့စိတ်ကို နင်မသိတာ ငါအံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး”

“အံ့ဩပါ...အံ့ဩပါ၊ ရတယ်...စိတ်ပျက်လည်းရတယ်။ ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက လွဲချင်လွဲနေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲက စေတနာတွေကတော့ နင့်အပေါ်မလွဲဘူး နန်း။ နင့်ကို ငါ့ရင်ထဲမှာ စေတနာတွေအပြည့်ရှိတယ်။ ဒီလိုကောင်မျိုးကို နင်ဘာမက်စရာရှိသလဲ”

“ဘယ်လိုကောင်မျိုးကိုရော မက်စရာကြီးပါလို့ နင့်ပါးစပ်က ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“အဲဒါ ငါ့စိတ်ထဲ နင့်ကို နန်းထိုက်တဲ့ပန်းတစ်ပွင့်လို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့လို့ပဲဆိုတာ နင်နားမလည်ဘူးလား။ နင်နဲ့တန်တဲ့လူမျိုး ငါမတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ဘာ! ငါနဲ့တန်တဲ့လူ”

“အဖေက အရက်သမား၊ အမေက ရပ်ကွက်ထဲက စသုံးလုံး။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဝလုံးနဲ့သုညမကွဲသေးတဲ့လူ။ ဒီလို လူမျိုးကို နင်မို့လို့ဟာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စကားစစ်ထိုးနေကြချိန်တွင် လဲကျနေသော နိုင်တူးက ကုန်းရုန်းပြီး ထလာကာ...

“မင်းကရော ဘာကောင်မို့လဲ သမုဆွေ”

ဟု ခပ်ရင့်ရင့် ပြောလာခဲ့ပါသည်။ သည်တွင် မြောင်းကြားထဲတွင်
လဲနေသောသမုဆွေက ထရပ်ကာ မိုက်ရှူးရဲပုံမျိုးနှင့် နိုင်တူးထံ
တည့်တည့်လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“သမု...တော်တော့”

“မဆွဲနဲ့ နန်း၊ ဒီကောင့်ကို ငါမှတ်လောက်သားလောက်အောင်
ဆုံးမမှဖြစ်မယ်”

“သည်းခံနိုင်စွမ်းအင် ကုန်သွားပြီ၊ မိန်းကလေးမို့
အကျောပေးထားတာကို မဏ္ဍာပ်တိုင်တက်ပြမနေနဲ့”

“ဘာ!”

“ငါလိုကောင်မျိုး ဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုအဲဒီ လိုပြောရအောင်
မင်းတို့ဘဝကရော ဘယ်လောက်ထိ သားနားနေလို့လဲ”

“လွတ်စမ်းပါ၊ ဒီကောင်မိုက်ရိုင်းနေတယ်”

“ကြိုပြီးတော့ ပြောထားမယ်နော် နန်းစဉ်ဆက်။ မင်းလေးရဲ့လက်ထဲက
အဲဒီ ကောင်မက ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်လို လွတ်ထွက်လာရင် အဲဒီ အချိန်
ကိုယ့်ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မသိဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း
ယောက်ျားများထင်နေသလား”

“ဟာ! ဒီကောင်”

သမုဆွေက အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသလို ခံပြင်းသွားရကာ
ဆွဲထားသောနန်းစဉ်ဆက်၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထိုးနေပါတော့သည်။

“နိုင်တူး၊ နင်သွားပါတော့”

“အိုကေ! မင်းလေးက အဲလိုပြောတော့ ကိုယ်လက်ရှောင်လိုက်မယ်။
ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်မ မင်းသိထားပါ။ နိုင်တူးဆိုတဲ့ကောင်က
အသားနာအောင်ကိုယ်ခံရရင် ပုရွက်ဆိတ်ကိုတောင် အလွတ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။
ဒီနေ့ကို မင်းမှတ်ထားလိုက်”

“တောက်! မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ လာခဲ့စမ်းပါ။
ခွေးသူတောင်းစားတွေ၊ မျိုးမစစ်ကောင် လာခဲ့စမ်းပါ”

ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်နေသော သမုဆွေကို နိုင်တူးက
ပေစောင်းစောင်းစိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးစအချို့ကို လက်ဝါးနှင့်သုတ်ကာ
ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“တောက်! လူပါးဝလို့”

“တော်ပါပြီ သမုရယ်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့တူပြီး ရန်ဖြစ်တော့
နင်သိက္ခာကျပါတယ်။ လာပါ...ပြန်ရအောင်”

“ဪ...ဒါကတော့ သိသေးတာပေါ့”

“သိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ သိနေတာ။ နင်သာ ငါ့ကို မသိတာ။ ငါကတော့
အတတ်ကိုသိတယ်”

နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သံယောဇဉ်က ဒီလိုကိစ္စလေးနဲ့
ပြတ်သားကြစရာမို့လား။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းနည်းစကားပြောစရာ
မလိုလောက်အောင် ပြေလည်သွားကြပြန်ပါ၏ ။ သို့သော် ...

အခန်း(၃)

“ဟင်! ဒါက ဘာဖြစ်လာပြန်ရတာ လဲ”

မျက်လုံးတွင် အညိုကွက်ကြီးနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်တစ်ခုလုံး ဖူးရောင်နေသော နိုင်တူးကို ဆန်ဖွပ်နေသော မိခင်က အလိုမကျသော မျက်နှာပေးနှင့်မေးလျှင် နိုင်တူးက ဒေါသမပြေနိုင်သေးစွာပင် မိခင်ဘေးနား ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ခွေးကိုက်ခံခဲ့ရတာ ”

“ခွေး!...”

ဆန်ပြာဟန်ပြင်နေသော လက်နှစ်ဖက်က ဆန်ကောကို မ, ရင်း လေထဲ၌ ရပ်တန့်သွားပြီးမှ နိုင်တူးကို သေသေချာချာကြည့်ကာ မျက်နှာကိုမဲ့ရွဲ့လိုက်ပြီးလျှင်...

“မင်းရဲ့မျက်နှာ နေရာမှားပြီး ခြေသလုံးရောက်သွားလို့လား။ တကတည်း...မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဖအေက မူးပြီးလမ်းတကာလိုက်အရှက်ခွဲ၊ သားလေးတစ်ယောက်ရှိလို့ အားကိုးရမယ်ထင်နဲ့၊ ရန်ပွဲနဲ့ရဲစခန်းနဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးနဲ့၊ ဟွန်း! မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ရပ်ကွက်ရုံးကိုသွားရတာ ချောင်းပေါက်နေပြီ။ တစ်ဖက်လူက ကျိုးပဲ့ပြီး မလျော်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ။ ငွေတော့မရှိဘဲ ထောင်ထဲပို့ဖို့ပဲရှိတယ်။ မင်းအဖေရှာတဲ့ပိုက်ဆံက သူ့အရည်နဲ့ သူတောင် မလောက်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ဈေးဖိုးနဲ့ ဒီဗိုက်သုံးလုံးဖြည့်နေရတာ ငါ့ရပ်ကိုကြည့်ပါလား။ လူရပ်တောင်မပေါက်တော့ဘူး”

“ဟာ! အမေကလည်းဗျာ၊ ဒဏ်ရာက နာတာတစ်မျိုး”

“အဲဒီ ဒဏ်ရာရအောင် ငါလုပ်ခိုင်းသလား”

“ဘယ်သူကရော ဒီလိုဒဏ်ရာရချင့်ပါမလဲ”

“ငါ့များ ပြန်ခံပြောနေ၊ ဟွန်း! တစ်နာပေါ် နှစ်နာဆင့်သွားမယ်။

လုပ်ထည့်လိုက်ရ။ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာက သေလောက်လို့လား။ သေသွားလည်း
အေးတာပဲ။ တစ်ပေါက်လျော့သွားတာပေါ့။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီ အလုပ်က
မလုပ်ဘူး။ မအေဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းတုန်း။ အရှက်လည်းမရှိဘူး။
လက်ကြောမတင်းတာကတော့ မင်းအဖေနဲ့တစ်ပုံတည်းပဲ။ မိန်းမထဘီနား
ခိုစားချင်တဲ့အမျိုးတစ်ခြမ်းယုတ်လေးတွေ”

“အမေကလည်းဗျာ၊ လူကိုတွေ့လိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ”

“ဒါချည်းအပြောမခံချင်ရင် အပြောမခံရအောင် နေပေါ့

မိချောင်းမင်းသားရဲ့။ သွားသွား....ဒီရုပ်ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ရောဂါတိုးလွန်းလို့”

“ဗိုက်ဆာတယ်၊ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“ငါးပိရည်တို့စရာနဲ့ ဘဲဥကြော်ထားတယ်”

“လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ငါးပိရည်နံ နံနေပြီ၊ လူလည်း မကြာခင်

ဘဲဥရုပ်ပေါက်တော့မယ်”

“မစားချင်ရင် အငတ်ခံလိုက်ဟေ့၊ ဘုရင်လိုလို ပုဏ္ဏားလိုလိုတော့

ချေးကွက် အီးပွတ် လာမများနဲ့”

“မသေရုံတစ်မယ် စားရမှာပဲ”

ဟု ညည်းညည်းညူညူပြောကာ

နာကျင်နေသောမျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုအုပ်ပြီး ယိုင်နဲ့ကာ ယီးလေးခိုနေသော
မခိုင့်တခိုင် အိမ်စုတ်လေးပေါ် တက်လိုက်ပါသည်။ ထိုအိမ်စုတ်ကလေးပေါ်မှ
အဝါရောင်ညိုညစ်ညစ်အုပ်ဆောင်းဖုံးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏ ။

ညီညာချောမွေ့မှုမရှိတဲ့ အကျဉ်းတန်သော ပေညစ်ညစ်

စားပွဲပုလေးပေါ်တွင် ဟင်းသုံးခွက်က မလှပစွာ ကြိုဆိုနေခဲ့ပါ၏။ ဘဲဥကြော် အရောင်အဆင်းမရှိတဲ့ ငါးပိရည်ကျဲ့၊ ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ဖတ်နှင့် ခရမ်းသီးပြုတ်။ နိုင်တူးက စိတ်မပါစွာပင် ကြွေကွာနေပြီဖြစ်တဲ့ ကြွေပန်းကန်ပြားကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ သို့သော် သမုဆွေ၏ လက်ချက်ကြောင့် လဲကျသွားချိန်တွင် လက်က မြေကြီးပေါ်အရှိန်နှင့်ထောက်လိုက်မိ၍ ယခုဆို လက်ကောက်ဝတ်မှာ ထုံခနဲနာကျင်သွားသောကြောင့် ထိုကြွေပန်းကန်ပြားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခလုံခနဲ ခလွမ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားရပါသည်။

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မစားချင်ရင် မစားနဲ့နော်။ အဲဒီ

ကြွေပန်းကန်မပြောနဲ့၊ လက်ဖက်စားဇွန်းတစ်ချောင်းကိုတောင် မင်းဝယ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။”

ထုံးစံအတိုင်း မိခင်၏ မာန်မဲသံကို ကြားရပေမယ့် လျစ်လျူရှုကာ

အိုးထဲမှထမင်းကို ပန်းကန်ပြားထဲခူးထည့်လိုက်သည်။ ရေဇလုံထဲလက်ကို ဖြစ်သလိုနှိုက်ဆေးကာ တဂွီဂွီမြည်နေသော ဗိုက်ထဲသို့ မသေရုံတမယ်ထမင်းနှင့်ဟင်းများ ဖြည့်တင်းပါတော့သည်။

“သေးသေး...”

အပြင်ဘက်မှ မိခင်၏ နာမည်ကိုခေါ်သံကြားရ၍ ထရံပေါက်ကလေးမှ

တစေ့တစောင်းလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ရပ်ကွက်၏ ဘီဘီစီဒေါ်မြလေးကို တွေ့ရပါ၏။

“ဪ...မမြ၊ လာလေ။ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

လှိုက်လှဲသကင်း ကြိုဆိုကာ နေရာပါဖယ်ပေးနေသော

မိခင်ကိုကြည့်ရင်း ငါ့ပိရည်ကို သုံးဇွန်းမျှ ပန်းကန်ပြားထဲ ခပ်ထည့်ကာ ထမင်းနှင့်ရောပြီး တဗျင်းဗျင်းနယ်စားလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်ကမှမလှည့်ဘူး၊ တည့်တည့်ပဲ တမင်လာတာ”

“သတင်းထူးတော့ ပါလာပြီနဲ့တူတယ်”

“ထူးတာမှ အသစ်ကြပ်ချွတ်ပဲဟေ့၊ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့သားရော”

“ရှိပါ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ထမင်းစားနေတယ်”

“အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“ဘာလို့တုန်း”

“ရပ်ကွက်ထဲမှာ သတင်းက နှံ့နေပြီ”

“နိုင်တူး ရန်ဖြစ်တဲ့သတင်းလား၊ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း
ဘီလိယက်ခုံမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလာ သေးသေးရယ်၊ ဦးမိုးဆွေရဲ့သမီးနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာ”

“ဦးမိုးဆွေသမီး၊ ဟုတ်လား၊ ဟိုဘောပြားမလေးနဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတော်...ဟုတ်ပါ”

“အမယ်လေး! အံ့ပါရဲ့ နိုင်တူးရယ်။ ရန်ဖြစ်စရာ ရှားလို့
ဟိုဘောပြားမနဲ့မှဖြစ်ရတယ်လို့။ နင်မရှက်ဘူးလားဟဲ့”

ထမင်းကိုပင် အေးအေးမစားရတော့ပါဘဲ အမေ့ပါးစပ်က
သံစုံတီးဝိုင်းမြည်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“အဲဒီ ကောင်မလေးက မင်းကို တီးထည့်လိုက်တယ်ဆို၊ ဟုတ်လား
နိုင်တူး”

ဒေါ်မြလေးက အသံမြင့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လာလျှင်
ဝါးလက်စထမင်းလုတ်ကို မြို့ချကာ...

‘သတင်းကလည်း မြန်လိုက်တာဗျာ၊ တီးထည့်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး
လေးမြရ။ မိန်းကလေးမို့ အကျောပေးထားတာ။
အတိုင်းအတာထက်ကျော်လာရင်တော့ မိန်းကလေးလည်း နားမလည်နိုင်ဘူး’

ဟု ဂျစ်တိုက်ပြီးပြောလျှင်...

“ပြောပုံကိုက မိုက်ကန်းကန်းနဲ့၊ လုပ်စရာလား။ သွားတုစရာလား။
နင်နဲ့ဟိုက အဆင့်ချင်းတူလို့လား။ သူများက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ပြီး
မြို့ပေါ်ကျောင်းတက်ထားလို့ ဘွဲ့ရတော့မယ်။ နင်က ဆယ်တန်းသုံးရစ်ကျ
ကလေးကချေ။ နင့် အမေက လမ်းဘေးဈေးသည် ဟိုက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်သမီး။
နင့်အဖေက အရက်သမား ဆိုက္ကားနင်းတာ ဟိုက လက်ရှိရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး။
အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး။ နင်နဲ့အဆင့်ချင်းက ဘာဆိုင်သလဲ။
တုံးအောက်ကဖားက ပိုပီအောင် တုံးထပ်မတင်စမ်းပါနဲ့ နိုင်တူးရယ်။
ငါ့မျက်ခုံးလှုပ်လွန်းလို့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ အမေရာ၊ အဲဒီ လောက်ထိလည်း မနှိမ်ပါနဲ့။ လူလူချင်း
တန်းတူအခွင့်အရေးတော့ ရှိပါတယ်”

“လူချင်းတူပေမယ့် အဆင့်ချင်းမတူဘူးဟဲ့ ငတုံးရဲ့။
ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်သိ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ရန်ဖြစ်ရတာ လဲ”

သူပြန်မဖြေပါဘဲ ထမင်းသာ ငုံ့စားနေလိုက်ပါသည်။ သို့သော်
မမေးခင်ကတည်းက ဖြေချင်တဲ့ဒေါ်မြလေးကတော့

“ဦးဉာဏ်ရွှေ၊ မတင်တင်ဆက်တို့ရဲ့သမီး နန်းစဉ်ဆက်ကြောင့်ဆိုလား”

“ဘုရားရေ”

“မင်းမသိသေးဘူးလား သေးသေးရယ်၊ မင်းသားက အဲဒီ
ကောင်မလေးကို ပိုပမ်းနေတာ”

“ဘုရားရေ! နိုင်တူး၊ ကိုယ့်အိုးနဲ့ကိုယ့်ဆန် တန်ရုံလည်းမှန်းပါအေ။

ငါမျက်နှာမဖော်နိုင်မယ့်ကိစ္စတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်။

မြို့ရဲ့မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ မင်းက ဘာများသက်ဆိုင်နေလို့လဲ”

“နိုင်တူးကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်စရာပဲ။ ကောင်မလေးက

စက်စက်ယိုအောင် လှတာကိုး။ အဲဒီ ကောင်မလေးက ဆရာကြီးသမီးရဲ့

အချစ်တော်လေ၊ အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲပဲ။ မသိရင် သမီးရည်းစားလို့တောင်

ထင်ရတယ်။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းက လိုက်မမီပါဘူး သေးသေးရယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“မိန်းမချင်း ယောက်ျားချင်း ကြိုက်ကြတယ်တဲ့လေ။ မကြားဖူးပေါင်၊

မိုးကြိုးတွေများ ပစ်ကုန်ပါဦးမယ်”

“အခုက မိုးကြိုးပစ်မှာမကြောက်တော့ဘူး လေးမြရေ၊

ဆရာကြီးအော်ဝီကျယ်ကပြောတယ်၊ မိုးကြိုးနတ်သားက လက်မတည့်တော့ဘူးတဲ့”

ဟု ရွဲ့ပြောကာ စားလက်စထမင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး လက်ကို

ဇေလုံထဲ နှစ်ဆေးကာ ဖြစ်သလိုပင် ဝတ်ထားသော အကျ..တွင် သုတ်လိုက်ပြီးမှ

ရေညှိတက်နေသောရေအိုးထဲမှရေကို ကြွေရေခွက်အဝါရောင်လေးနှင့်

ခပ်လိုက်ပါသည်။

“စိတ်ညစ်လို့ အရက်ကိုသောက်တယ်။ အရက်သောက်တော့

သိပ်စိတ်ညစ်တယ်၊ အကြောင်းရှာတော့ ခေါင်းမှာ ချာချာလည်...ဟဲ...ဟဲ...အေ့”

ရေခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတွေ့ရုံရှိသေး၊ မူးမူးနှင့်

ဆိုညည်းနေသောတေးသွားကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ! သေးသေးရေ၊ ပြန်လီလိုက်ပါဦးမယ်”

မူးလျှင် ရမ်းတတ်သည့်ဖခင်ကြောင့် ဘီဘီစီဒေါ်မြလေး

အမြန်ဆုံးပြေးရှာပြီ။

“ဟော့...သေးသေး”

“သောက်လာပြန်ပြီလား ဒီအရည်တွေ”

“နည်းနည်းလေးပါ...အေ့”

“ဆိုက္ကား! အဲ...ဟုတ်တယ်၊ ငါ့...အေ့! ဆိုက္ကားဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

နိုင်တူး...ဟေ့ကောင်နိုင်တူး”

ဖခင်၏ မူးကြောင်ကြောင်အော်သံကြောင့် သူက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး...

“ထုံးစံအတိုင်း ဆိုက္ကားသွားရှာရပြန်ဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ဒီကောင် မာကျောကျောပြောနေတယ်။ သေးသေး၊ ဒီကောင့်ကို ဆုံးမစမ်း”

“ရှင်က ဘယ်တုန်းကများ ဖခင်တာဝန်ကျေခဲ့လို့ ဆုံးမရမှာလဲ။ နေရှိသရွေ့ ဒီအရည်တွေပဲ မြို့ဆိုနေတယ်။ ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ”

“ကုန်ပြီ...ကုန်ပြီ၊ ကုန်ကုန်း...အားလုံးကုန်သွားပြီ”

ဟု ဆိုကာ ဖခင်မှာ မူးမူးနှင့် အရက်ပုလင်းပိုက်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဖရဲဖရဲလှဲချလိုက်သဖြင့် မိခင်လုပ်သူက ဖခင်၏ အကျဆွဲကာ ရန်ပွဲစပါတော့သည်။

“ကျက်သရေကိုမရှိဘူး၊ လင်ကတစ်မျိုး သားကတစ်မျိုး၊ သောက်သုံမကျတဲ့လူတွေ။ တစ်သက်လုံး ထာဘီနား ခိုစား ဖို့သာသိတဲ့ ကျက်သရေတုံးတွေ”

“နားညည်းတယ်ကွာ”

“ညည်းညည်း... မကြားချင်ရင် အိမ်ပြန်မလာနဲ့”

ဆူညံစွာမှုတ်တော့မည့်နှံသမားလို မိခင်လုပ်သူက

စကားအစပျိုးလာလျှင် နိုင်တူးက ရှောင်ထွက်ဖို့သာ လမ်းပေါက်ရှာတော့ မည်လေ။

အခန်း(၄)

ကြည်လင်နေသော ဖန်ကြည်ခွက်ထဲ ရေသန့်သန့် ငဲ့ထည့်လိုက်ပြီး ထိုရေခွက်ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေးနှင့်တင်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် ချပေးလိုက်တော့ ထိုရေခွက်ကို ဦးမိုးဆွေက ဖြူစင်ရှင်းသန့်သွာလက်အစုံဖြင့် ယူပြီးမှ စနစ်တကျပင် တစ်ဝက်တိတိသောက်ကာ ရေလက်ကျန်များပါသော ဖန်ခွက်ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေးပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပါသည်။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား ဖေကြီး”

ဒေါ်လှဝင်းက မေးလျှင်...

“ကောင်းပါတယ်”

“ဖေကြီး အစားနည်းတယ်နော်”

“အင်း...ရုံးမှာ သူများဒါနုလာလုပ်သွားလို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ခဲ့သေးတယ်”

ဟု ဆိုကာ စားပွဲမှထရပ်ကာ...

“ထမင်းစားပြီးရင် သမီးရော လှပါ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲလာခဲ့ကြဦး”

ဟုဆိုကာ ဖခင်ကထွက်သွားသဖြင့် သမုဆွေနှင့် ဒေါ်လှဝင်းက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပါ၏။ တစ်ခုခုပဲဆိုတာကို ရင်ထဲမှကိုယ်စီသိနေကြ၍ ထမင်းစားကိုပင် မဖြောင့်နိုင်တော့ချေ။ ဦးမိုးဆွေက အနေအေးပေမယ့်လည်း ထိုအနေအေးတာကိုပဲ သမုဆွေတို့သားအမိက အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေတတ်ကြပါသည်။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စဆိုလျှင်

ကောင်းသည်ဆိုသည် မဝေဖန်တတ်သည့် ဦးမိုးဆွေက ယခုလို စကားပြောမည့် ကိစ္စ တရားတယူလုပ်နေသည်မှာတော့ နောက်ကျောမလုံသည့် သမုဆွေမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေခဲ့ပါသည်။

တုတ်မကိုင် မရိုက်မနှက်ပါဘဲနှင့် စကားနည်းသည့်ဖခင်ကို သမုဆွေက ဘယ်နေရာမှာ သွား၍ ကြောက်နေမိမှန်းမသိအောင်ကို မိမိကိုယ်မိမိ အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့ပါချေ။

“သမုဆွေ”

မိခင်၏ တရားခံဖမ်းသလိုခေါ်သံကြောင့် ကိုင်ထားသော ဇွန်းခက်ရင်းပင်လျှင် လွတ်ကျလု လွတ်ကျချင်ဖြစ်သွားရ၏ ။

“မင်း ပြဿနာတစ်ခုခု လုပ်ထားသေးလား သမီး”

အင်မတန်လိမ္မာပါးနပ်သောမိခင်ကို သူမမျက်လွှာပင့်၍ မကြည့်ဝံ့ပါချေ။

“ဘာပြဿနာလဲ၊ သမု ဘာမှ မလုပ်ထားဘူးမေမေ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ မင်းရဲ့အဖေ ရေခဲတုံးကြီးက အဲဒီ လိုပြောလာရင် ငါ့မှာမိုးပြိုတော့မှာလို လန့်နေရတာ ”

သူမခေါင်းထဲတွင် အပြေးအလွှားစဉ်းစားကာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ ထုတ်နေမိပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ညနေခင်း ပြဿနာကို ဖေဖေသိသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေက သူမကိုဆူမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ရိုက်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမအပေါ် စည်းကမ်းထုတ်မှာလားဆိုတာ ရေရေရာရာမသိပေမယ့် သူမရင်တစ်ခွင်လုံး ပူပန်နေရပါသည်။

ယခုလို အေးစက်သည့်ဖေဖေရဲ့ စကားလုံးအသွားအလာကို လန့်နေမိပါသည်။ ဖေဖေက သူမကိုမသတ်လောက်ဘူးဆိုတာကို သိပေမယ့်လည်း ကြိုးစင်တက်ရမည့်လူလို အရာရာကို ထိတ်လန့်နေမိပါသည်။

အေးစက်စက်ဖေဖေမျက်နှာကို ရင်မဆိုင်ဝံ့၍ နောက်ဖေးပေါက်မှ
မိဘများမသိအောင် ထွက်ပြေးချင်ပေမယ့်လည်း တစ်မှုက
နှစ်မှုဖြစ်သွားနိုင်သည်ဆိုတာလည်း သူမ သိနေရပါ၏။

ဖေဖေ သူမကိုဘာပြောမှာလဲ။ သူမကိုရိုက်မှာလား။ ဒါလည်း ဖေဖေ
မလုပ်လောက်ပါ။ သူမက ယခုဆို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတောင်ပြီးလို့
ဘွဲ့ယူရတော့မှာပဲ။ ရိုက်လည်း ဘာအရေးလဲ။ ဘယ်လောက်နာမှာမို့လဲဟု ရင်ထဲ၌
အမျိုးမျိုးတွေးနေမိပေမယ့်လည်း ဖေဖေကိုရင်ဆိုင်ရန်
ကြောက်လန့်နေမိသည်ကလည်း အမှန်ပါ။

“ကဲကဲ...မြန်မြန်စား”

ဟု ဆိုကာ မေမေက စားပွဲမှထရပ်လိုက်ပြီး...

“အေးမြင့်ရေ၊ စားပွဲလာသိမ်းတော့”

ဟုဆိုကာ ဘာအပြစ်မှပြုမထားဘူး မိခင်ကတော့ ချီတုံချီတုံနှင့်ပင်
ယောင်နနဖြစ်နေရပါသည်။

“သမ္မ...မထသေးဘူးလား”

“ထမှာပေါ့၊ နင်ကလည်း လျှာရှည်လိုက်တာ”

ဟု အေးမြင့်ကိုသာ ဖွတ်မနိုင် ကျီမီးရှို့လုပ်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့
ဖခင်နှင့် မိခင်ကို ဆက်တီ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။
သူမက ခါတိုင်းနှင့်မတူအောင်ပင် မိခင်ဘေး၌ ဟုတ်ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေ၍
တရားခံဖမ်းနေသော မိခင်၏ အကြည့်များကို ထပ်မံရင်ဆိုင်ရပြန်ပါ၏။

“သမ္မဆွေ၊ သမီး နေ့လယ်က ဘယ်သွားသလဲ”

“နန်းရဲ့အိမ်ကိုပါ”

“ဘယ်သူနဲ့ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သလဲ”

သူမပြန်မဖြေရဲ၍ ဦးမိုးဆွေကိုသာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“သမီး အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပါ”

မဝံ့မရဲဖြေတော့ ဖေဖေရဲ့အကြည့်က သူမကိုအပြစ်ပြောနေတာလား။
စိတ်ပျက်နေတာလားဆိုတာ သူမ ဝေခွဲမရခဲ့ပါ။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ပျမ်းမျှအားဖြင့် အချိုးချရင်
အခုသမီးရဲ့အသက်က သုံးပုံမှာ နှစ်ပုံပဲ အသက်ဆက်ရှင်ရတော့မယ်။
တစ်ဝက်မကျိုးသေးပေမယ့် သုံးချိုးနှစ်ချိုးပဲကျန်တော့တယ်။ သမီးစဉ်းစားပါ။
ငါ့အသက် ဒီလောက်ထိရှင်သန်ခဲ့တာ ငါဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ပြီးတော့ အခု
ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဒါကိုသိအောင် ကြိုးစားပါ။ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။
ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် မတွေးခေါ်တတ်ရင် ကိုယ့်ဝန်ကို
ထမ်းထားရတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို သနားစရာကောင်းပါတယ်။ လူဦးရေ
သန်းခေါင်စာရင်းရေးရတာ ဘောပင်မှင်ကုန်တယ်၊ စာရွက်ကုန်တယ်။ ကဲ!
ဒါတွေထားပါတော့”

ဟုဆိုပြီး သူမကို ဖခင်က လေးနက်စွာကြည့်လာ၍ သူမမှာ
ထွက်သက်ဝင်သက်ပင် မမှန်ချင်တော့ပါ။

“လူဆိုတာ လောကကိုကောင်းကျိုးမပြုချင်ရင် နေ။ ဆိုးကျိုးမပေးရဘူး
သမုဆွေ။ လောကနဲ့ယှဉ်ပြောရတာ လောကကြီးကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကဲ!
ပြော။ သမီး ဒီအရွယ်ထိ မိသားစုအကျိုး ဘာပြုပြီးပြီလဲ”

သူမပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူမအကျိုးပြုခဲ့တာ
ဘာမှမရှိလို့ပါပဲ။

“ရပါတယ်၊ အကျိုးမပြုချင်ရင်နေပါ။ မိသားစုရဲ့ရှိရင်းစွဲဂုဏ်ကိုတော့ သမီးရဲ့ဖျင်းသိမ်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ မဖျက်ဆီးလိုက်ပါနဲ့။”

သူမရင်ထဲ နာကျင် အောင့်မျက်သွားရပါသည်။

“သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းတဲ့။ သမီးရဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ဖေဖေနဲ့မင်းအမေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်လာတယ် သမီး။ ဖေဖေက ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်တယ်၊ မင်းအမေက သာရေးနာရေးလုပ်တယ်။ ကဲ! ပြော၊ သမီးဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု လေပြည်အေးနှင့်ဆိုကာ အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပြီးမှ...

“အဲဒီ လိုပုံစံမျိုးဝတ်ပြီး ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ပုံမျိုးကို ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘဲကြည့်နေတာ သဘောကျလွန်းလို့လို့ ထင်နေသလားဟင်။ ဘယ်တော့ပြုပြင်မလဲ။ အသိစိတ်ကလေးနဲ့များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်မိမလား။ အမေလုပ်သူကရော ဘယ်တော့များ ဆုံးမပြုပြင်လေမလဲလို့စောင့်ကြည့်နေတာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်သာ ကုန်သွားတယ်၊ ဒီပုံက ပိုးဆိုးလာတယ်”

သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါသည်။ သူမကြောင့် အမေပါ အဆူခံနေရပြီလေ။

“မင်းက မိန်းကလေးလား ယောက်ျားလေးလား သမုဆွေ။ ဖြေစမ်း”

“မိန်း...မိန်းကလေးပါ”

“အဲဒါကို သိသိချည်းနဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ယှဉ်ပြီး သတ်ပုတ်စရာလား”

ဟု ဖေဖေက ပြောတော့ မေမေကပါ သူမကိုကြည့်လာပါ၏။

“ဘာ...ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဖေကြီး”

မေမေက သိချင်ဇောနှင့် မေးပေမယ့် ဖေဖေက ဘာမှ ပြန်မဖြေပါဘဲ သူမကိုသာကြည့်ပြီး...

“နိုင်တူးဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ရာဇဝင်ကို မင်းမသိဘူးလား သမုဆွေ”

“သိပါတယ်”

“ဘာ! နိုင်တူးနဲ့ ဟုတ်လားဖေကြီး၊ ဟို အရက်သမားဇော်လှရဲ့သားလား”

မေမေက မေးလာသည်တွင် သူမခေါင်းငုံ့ကာ နေလိုက်သဖြင့် မေမေက သဘောပေါက်သွားပြီး သူမ၏ ခေါင်းကိုသာ ခွပ်ခနဲခေါက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဒီလိုကလေးကချေလေးနဲ့ ဘာကိစ္စ ရန်သွားဖြစ်ရတာ လဲ”

“သူက နန်းကိုလိုက်ကြိုက်နေတာ၊ သူက နန်းနဲ့တန်လို့လား”

သူမက မေမေ့ကိုတော့ အကြောက်အလန့်မရှိ ဂျစ်တိုက်ဖြေလိုက်ပါ၏။

“ဟဲ့! တန်တယ်မတန်ဘူးက နန်းစဉ်ဆက် ဆုံးဖြတ်ရမှာလေ။ မင်းက နန်းစဉ်ဆက်အမေမို့လား”

“သမုသူငယ်ချင်းဗျာ၊ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

သူမက ဇွတ်တရွတ်ဆိုလျှင် ဒေါ်လှဝင်းက သူမကို တိတ်တဆိတ် လက်မောင်းလိမ်ဆွဲပါ၏။

“ဒါကြောင့် ရေဆိုတာ စုန်ရေပဲရှိတယ်။ ဆန်ရေမရှိဘူးလို့ ရှေးလူကြီးများ ပုံခိုင်းပြောဆိုခဲ့ကြတာပေါ့”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လေးနက်တည်ကြည်လှသော စကားသံ၏ နောက်ကွယ်မှာတော့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး၏ အသံများက တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်ပါသည်။

“သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ဘယ်သူမှမညွှန်ပြဘဲမြင်ပြီး မိဘရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ထောက်ပြမှ မြင်မယ်ဆိုရင် မမြင်ချင်နေ။ ဖေဖေတော့ မပြောတော့ဘူး”

“ဖေဖေက သမုကိုစိတ်ပျက်နေတာလား”

“တဒဂ်နေမှာပါ။ သားသမီးနဲ့မိဘဆိုတာ အတိတ်က

စပ်ဟပ်ပေးခဲ့တဲ့ဝဋ်ကြွေးတွေ။ ဝဋ်ရှိသရွေ့ပေါ့။ ဒီလောက်တောင်ပဲ

သူငယ်ချင်းရဲ့သိက္ခာကို နှိုင်းစာတတ်နေမှတော့ သမီးရဲ့အတွေးအခေါ်တွေက
သင့်တင့်သလောက် ရင့်သန်နေလောက်ပါပြီလေ။ အများသူငါက လက်ဆွဲပြီး

ရှေ့ထွက်ပြရင်လည်း မျက်စိမှိတ်ထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မြင်မှာလဲ။

သမီးမျက်စိပွင့်လာတဲ့အထိပဲ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့

နောက်ဆုံးအနေနဲ့တော့ ဆုံးမထားချင်တယ်။ ဒီစကားက

မိချောင်းမင်းရေကင်းပြသလိုဖြစ်နေမလားဆိုတာ မသိပေမယ့် သမီးတွေးထားပါ။

လှေငယ်လေးက ပင်လယ်ထဲ ဘယ်လောက်ပဲလူးလွန့်သွားနေပါစေ၊ သူက

မုန်တိုင်းကိုဂရုမစိုက်ရင်တောင် ကျောက်ဆောင်ကိုတော့ သတိပြုရလိမ့်မယ်သမီး။

သမီးကို ဖေဖေ ဆုံးမစကားတွေ များစွာ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

သမီးကပြန်မပြောသလို နားလည်မထောင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကတော့

ဖေဖေပြောတဲ့နောက်ဆုံးစကားပဲ။ သမီးကတော့ တွေးချင်တွေးလိမ့်မယ်။

ငါ့အဖေက ငါ့ကိုဘာလို့ မရိုက်တာလဲလို့။ ဖေဖေက သားသမီးနဲ့မိန်းမကို

ဘယ်တော့မှ မရိုက်ဘူးသမီး။ ရိုက်နှက်တယ်ဆိုတာ ဆုံးမခြင်းထက်

ဒေါသဖြေခြင်းက ပိုများတယ်။ လူကလူလိုပြောရင် ရတယ်လို့ယူဆခဲ့လို့ပါပဲ။

ပြီးတော့ သမီးနဲ့သမီးအမေက မိန်းကလေးတွေ။ သမီးဖေဖေက အိမ်ထောင်ဦးစီးမို့

မိသားစုကို အတတ်နိုင်လုံးခြုံအောင် မိုးကာထားရမှာက ဖေဖေရဲ့တာဝန်ပဲ။ ကိုယ်က

လုံခြုံအောင် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးကို ဖေဖေက မြတ်နိုးတယ်။

တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါကြောင့် ထပ်ပြောချင်တယ်။ ဖေဖေတန်ဖိုးထားတဲ့ ဒီမိသားစုကို

သမီးနဲ့ လှလည်း တန်ဖိုးထားပါ။ စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့လို့။ ကဲ!

ဖေဖေပြောချင်တာတော့ ဒါအကုန်ပဲ”

ဟုဆိုကာ နေရာမှ ဦးမိုးဆွေက ထထွက်သွားသဖြင့် သူမရော

ဒေါ်လှဝင်းပါ ဦးမိုးဆွေ၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ဒါ တော်ရုံတန်ရုံခံစားရတာ မျိုးမဟုတ်ဘူး”

မေမေက ယောင်နနပြောလာတော့ သူမမှာ သူမကြောင့်ဆိုပြီး
လေးလေးပင်ပင်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“မင်းနဲ့ရောပြီး ငါပါအပြောခံလိုက်ရပြီပေါ့။ သားသမီးမကောင်း
မိဘခေါင်းဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ကဲ! အဲဒီ ပါးစပ်ကြီးက ပြောစမ်းပါဦး၊
ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ပါးပါးလေးပါ။ ဖေဖေက အခံစားပိုသွားတာပါ။ အဲဒီ
ကောင်က နန်းကိုလိုက်ပိုးတယ်၊ မတန်ရာ မှန်းရမလားဆိုပြီး လက်သီးလေးကျွေးပြီး
ဆုံးမခဲ့ရုံပါပဲ”

“ဘာ! လက်သီးလေးကျွေးပြီးဟုတ်လား၊ အမယ်လေးနော်၊ နင်က
မိန်းကလေးဟဲ့၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်စရာလား
သမုဆွေရယ်။ ဟိုက ဘာမှပြန်မလုပ်ဘူးလား”

“ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်ဘူး၊ သမုရဲ့လက်သီး
ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲဆိုတာ ဒီကောင်ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွားပုံပဲ”

ဟုဆိုတော့ မိခင်၏ လက်မောင်းဆွဲလိမ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြန်ပါသည်။

“ညည်းကိုညည်း ဟုတ်လှပြီမထင်နဲ့၊ ညည်းဟာညည်း
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကြီးပဲနေနေ၊ မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေးပဲ။
ယောက်ျားဖြစ်မလာဘူး”

“သမုကရော သမုကိုယ်သမု ယောက်ျားလေးလို့ ပြောနေလို့လား။
သိပါတယ်ဗျာ၊ သမု မိန်းမမှန်း။ သိလွန်းလို့”

“သိရင်ပြီးတာပဲ၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတာ အားချင်းမျှတယ်မထင်နဲ့။

ဟိုက ညည်းကို မလုပ်ချင်လို့ပဲနေမယ်။ မျိုးရိုးသိက္ခာက နတ္ထိဆိုတဲ့ကောင်မျိုးနဲ့ ညည်းမို့သာ မရှက်မကြောက် သမုဆွေရယ်။ ငါတော့ ရင်လေးတယ်။ ဟိုကသာ တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ရင် ရုံးရောက်ဂတ်ရောက်နဲ့ အားလုံးအရှက်တွေ ဖြန်းဖြန်းကွဲရောပဲ။ ဟိုကောင်တွေက ရုံးနဲ့ဂတ်ကို ချစ်ကြည်ရေးယူထားကြတာ ထောင်ထဲ တစ်နှစ်နေရလည်း အိမ်စားရိတ်ပေါ့တယ်ဆိုတဲ့ အစားမျိုးထဲကပဲ။ အဲဒီ လိုလူမျိုးတွေနဲ့ တုယှဉ်ပြီး ရန်ဖြစ်တဲ့ညည်းကိုပဲ အံ့သြတယ်။ မငြိမ်သက်တဲ့ရွှေဈေးကြောင့် ခေါင်းစားရတာ တစ်မျိုးနဲ့ ညည်းပြဿနာ ထပ်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့၊ ညည်းခြေငြိမ်ဖို့တော့ ယောက်ျားယူမှကိုဖြစ်မယ်”

“မေမေနော်၊ သမုကို အဲဒီ လိုမနောက်နဲ့”

“ငါ့စကားက နောက်နေတာနဲ့တူနေလို့လား”

“သမု ယောက်ျားမယူဘူးနော်မေမေ”

“မယူချင်ရင် ညည်းနဲ့အချိုးကိုပြင်၊ ပြောသာပြောတာပါ။

အလကားလေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ခေါင်းကြောမာမာ။ မသေဖူးမချင်း ပျဉ်ဖိုးနားလည်မယ့်အစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်နားဝင် ဒီဘက်နားထွက်နဲ့ ညည်းအဖေ စိတ်ပျက်လည်း ပျက်လောက်ပါတယ်။ ငါလည်း ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ခံဦးပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သမီးတစ်ကောင်နွားတစ်ထောင်တဲ့။ ငါတော့ နင့်အမေဖြစ်ရတာ မြွေးပွေးအကောင်တစ်သောင်း ထိန်းရတာ နဲ့ အတူတူပဲ။ ခေါင်းကြောမာတဲ့ညည်းကို ငါလည်း စိတ်ညစ်တယ်။ ညည်းကြောင့် ညည်းအဖေက တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေရပြီနဲ့တူတယ်။ ခက်တယ်...ခက်တယ်၊ ညည်းရဲ့ပုံနဲ့ ညည်းရဲ့စိတ်ကိုသာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်မယ်ဆိုရင် ခယောင်းလမ်းတောင် ဖြစ်ဖို့ ငါမတုံ့နှေးပါဘူး...ဟွန်း”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောမေမေရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးနေမိရင်းမှ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန်းကာ ဆိုဖာခံပေါ်မှာ မှီရပြီး လှဲအိပ်လိုက်ပါသည်။

ဖေဖေရဲ့ရုပ်တည်ကြီးကြောင့် မိုးပြိုတော့မှာပဲဟု ထင်ပြီး တုန်လှုပ်နေခဲ့ပေမယ့်
မုန်တိုင်းမဟုတ်ဘဲ လေနီကြမ်းအဆင့်နှင့်သာ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီမို့ သူမယူဆပြီး
သက်တောင့် သက်သာပင် လဲလျောင်းနေမိပါသည်။
